

postane sotrudnica!) sem jo postavil tu-sem, ker bi ob njej izrekel rad eno misel mladim literatom.

V akademiji v Monakovem . . .

Preliva solnčna luč se po dvoranah,
ki veje v njih tihota tajnostna;
gledalci šetajo, ko da so v cerkvi,
molčé med umotvori sem in tja . . .
In plaho stopam tudi jaz med njimi,
dočim od sten odsvita slik nebroj,
in čudim se zakladom, ki stoletja
so nagromadila jih pred menoj . . .
Vso širni svet poslal je sém krasoto,
miloba vsa je našla semkaj pot;
prečudno zrem pa v množi tej enoto:
Madona triumfira vsepovsod! . . .

Spojilo se v harmonično celoto
je hrepenenje časov vseh in dni,
med čutnostjo prepeva in pohoto
visoko pesem rajski čistosti . . .

Mira.

Ko je pesnica ogledovala galerijo slik, je torej videla, da skoraj vsak slikar želi naslikati tudi Madono, Mater Božjo, in hipoma se ji je rodila lepa misel: sredi čutnosti in pohote se pripoznava vzvišenost rajске čistosti! Morda si je to hipno misel takrat kam zabeležila . . . Tudi tebi, mladi literat, svetujem: imej pri sebi vedno, kamorkoli greš, na izprehod, med ljudi, v razstavo . . ., kakšno beležnico, ki si zapisuj vanjo misli, hčerke trenutka, da jim o priliki daš lepo obliko. Tako so delali mnogi možje (na primer † A. Medved).

To sem tudi opazil doslej, da marsikateri mladi poet zaide — v suho prozo. Da si izобразиš čut za pesniški jezik, premisli, kako bi isto misel povedal prozaik in kako poet. Denimo sém n. pr. Prešernovo gazelo: Žalostna, komu neznana . . . V prozi bi se to reklo morda tako-le: Noč in dan vzdihujem, že ves blede, v svoji tihi sobi o ljubezni do nje; skrbno iščem pota, koder ona hodi, da bi ji dokazal svojo ljubezen; a zaman! Tako proza; in zdaj primerjaj, kako se to glasi v poeziji Prešernovi! In tako primerjaj še druge pesmi. To bo jako dobra šola.

Priporočam ti tudi, da se poizkušaš morda tudi v prevajanju kakšne lepe pesmi iz tujih slovstev n. pr. iz poljščine, ruščine, italijanščine itd., tudi nemščine (v zadnjem času je umrl pesnik Martin Greif, ki ima zelo lepe stvari!). Kak lep prevod bi, mislim, smeli tudi natisniti v tem koticu. Morda o načinu prevajanja še izpregovorim.

Odgovoriti moram danes še nekaterim prijaznim pošiljateljem.

G. x. v Gradcu. Že parkrat sem prečital Vaš: Večer ob Kulpi. Naslov zelo prikupljiv, a v pešmici ni enotnosti: enkrat vidimo pesnika v tujini, drugič doma ob Kulpi, samega,

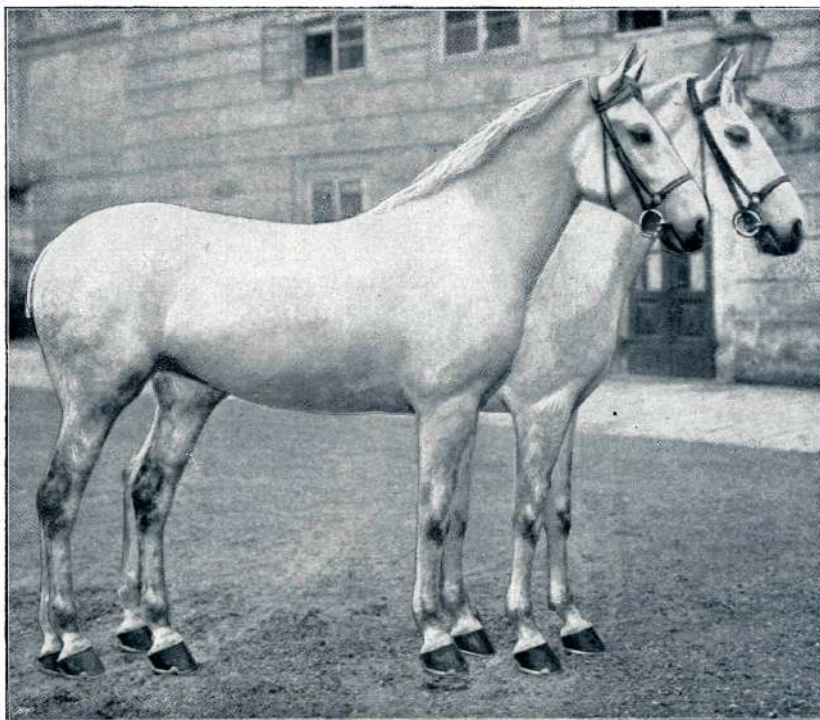
zapuščenega, a vzroka nikjer ne najdemo, zakaj nas vodi na take razdalje. Nekaj proze je še ostalo v kiticah, n. pr. v drugi:

Oj tujina, kogar ti si
v svoje zvalila naročje,
v srcu svojem bode vedno
nosil rano.

Zadnji dve vrstici sta okorni in suhoparni. — Druga pesmica: Ob morju, v dveh kiticah, izraža že vsakdanjo misel: morje je kakor človeško srce — neizmerno. Igračica! Morda še kaj pošljete? Olajšajte nam končno sodbo o sebi!

G. Nedin Sterad. Tudi Vaših pesmic je troje ali četrto zašlo k nam. Radi bi bili priobčili n. pr. Vašo: V pomladni noči — toda pretrda je Vaša poezija: primere s silo nagrabljene, jezik spominja časih na Koseskega. Pričenjate:

Pomladna noč . . . Vse mirno že počiva,
kot seme v njivi razorani spi.
Odložil težke je zemljan skrbi,
da, nade žejen, sanje sveže sniva.

BELCA IZ LIPICE NA KRASU
dar avstrijskega cesarja italijanski kraljici

Ako bi izpustili spi v drugi vrstici, bi bilo takoj lepše! Na de žejen — je prisiljeno! Poizkušate se v sonetu, a ne poznate njegovega bistva!

Nestrpno v tiho noč mi duša iče,
ne zmami v boli je pomladni hlid itd.

Kako je vse to trdo, neumljivo! Po moji sodbi — Vi niste pesnik.

G. M. P. v Lj. Izpod Vašega peresa imam dva soneta s skupnim naslovom: Izpoved in z vzklikom na koncu,